

ปัญหาการศึกษาไทย ...แก้ง่าย ใช้ทุนน้อยมาก(ถ้าจริงใจ) โดย รัชชัยย์ ศรสุวรรณ

นำเสนอเมื่อ : 1 ธ.ค. 2567

ผมได้อ่านข้อเสนอแนะของนักวิชาการที่เสนอให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
อยู่ใต้บังคับบัญชาของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด แล้วเห็นว่า....

“คั่นที่กัน แต่ไปเกาที่คอ แล้วจะหายคันเหวอครับ”

ปัญหาการศึกษาไทย ...แก้ง่าย ใช้ทุนน้อยมาก(ถ้าจริงใจ)

โดย รัชชัยย์ ศรสุวรรณ

นายกสมาคมพิทักษ์สิทธิ์ผู้บริหาร ครูและบุคลากรทางการศึกษา

“ในอดีต เมื่อครั้งผมเป็นนักเรียน”

“ระดับโรงเรียน” เมื่อครั้งที่คุณรุ่นผมเป็นนักเรียน สิ่งที่คุณผมกลัวมากที่สุดคือ “การสอบตก”
เพราะการสอบตกย่อมหมายถึงต้องเรียนซ้ำชั้น
ไม่มีโอกาสที่จะสอบแก้ตัวหรือสอบซ่อมรายวิชาใดมีนักเรียนสอบตกมาก คุณครูก็จะถูกผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่
เพ่งเล็ง และซักถาม คุณครูก็จะนิ่งไม่ได้ จะทรมานเท่าใดก็เรียนการสอนอย่างเต็มที่ พ่อแม่
ผู้ปกครองก็จะใส่ใจลูกๆมาก เพราะการสอบตก เรียนซ้ำชั้น ส่งผล กระทบต่อเศรษฐกิจในครอบครัว
และอนาคตทางสังคม

“ระดับจังหวัด” นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
จะถูกประเมินโดยการขอสอบกลาง และ ขอสอบถูกตรวจโดยสวนกลาง หากพบว่านักเรียนสอบตก
หรือไม่ผ่านในรายวิชาสามัญ เป็นจำนวนมาก ย่อมถูกผู้มีอำนาจประเมินคุณภาพผู้บริหารว่า ไร้คุณภาพ
การแต่งตั้งโยกย้ายไปอยู่โรงเรียนที่มีปริมาณนักเรียนสูงขึ้น ก็จะถูกเพ่งเล็งว่าสมควรหรือไม่
การพิจารณาความดีความชอบก็จะมีความสัมพันธ์กับคุณภาพการจัดการศึกษา
ผู้มีอำนาจในยุคหนึ่งถ้าเป็นระดับประถมศึกษา ก็เป็น สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัด
ถ้าเป็นระดับมัธยมก็เป็นสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด

“ระดับประเทศ” นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.6) ในยุคปัจจุบัน
จะต้องสอบโดยใช้ข้อสอบของประเทศเท่านั้น ไม่มีคะแนนเก็บ ได้เป็นได้ ตกเป็นตก ต้องเรียนซ้ำชั้นสถานเดียว
นักเรียนในยุคนี้มีคุณภาพมาก เพราะต้องใส่ใจ ใครมีทักษะทางอาชีพก็จะไปเรียนสายอาชีพตั้งแต่จบชั้น ม.ศ.3

คุณภาพการศึกษายุคนั้นเทียบชั้นระดับโลกได้ การสอบแข่งขันวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนไทย
ชนะนักเรียนของอเมริกา ประเทศเกาหลีเคยมาดูงานทั้งด้านการศึกษาไทย การเศรษฐกิจ และด้านการอาชีพ
(โครงการ สะมะเอิน จูตอง....ถ้าจำไม่ผิด)

“ในอดีต เมื่อครั้งผมเป็นครูและเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน”

การจัดการศึกษาเริ่มเปลี่ยนแปลงไป มีการจัดการศึกษาภายใต้การบริหารจัดการโดยเขตพื้นที่การศึกษา มีการยกเลิกข้อสอบกลาง ทั้งระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 คุณภาพการศึกษาขึ้นอยู่กับความใส่ใจของครูและผู้อำนวยการโรงเรียน แต่การศึกษาก็ยังพอไปได้ นักเรียนยังคงมีระเบียบวินัยเขมข่น เมื่อหนีเรียนก็ไม่มีสิทธิสอบ ต้องเรียนซ้ำช่วงปิดเทอม ครูก็หนายที่จะสอนตอนปิดเทอมเพราะไม่ได้พักไม่ได้ค่าตอบแทน ก็เชิญให้ผ่าน คุณภาพก็ด้อยลงบ้าง การเลื่อนระดับจากอาจารย์ 1 ชี 3 (ครูบรรจุใหม่ จบปริญญาตรี) เป็นอาจารย์ 2 ชี 7-8 ไม่ยุ่งยากมากนัก เขียนผลงานไม่มากนัก ก็ได้เป็น

“ปัจจุบันหลังผมเกษียณอายุราชการ”

เป็นยุคล้มเหลวและสิ้นหวังของการศึกษาไทย เพราะกระทรวงศึกษาธิการเอาผลการเรียนของนักเรียนไปผูกติดกับการเลื่อนระดับของครูและผู้อำนวยการโรงเรียน (ซึ่งดูเหมือนดีและเหมาะสม) ปัญหาคือ ถ้านักเรียนสอบไม่ผ่านเป็นจำนวนมาก ผลงานของครูหรือผู้อำนวยการ ผลงานของ ผอ เขตฯ ก็จะไม่ผ่าน ดังนั้นระดับโรงเรียน วิธีการง่ายที่สุดคือ ผอ โรงเรียน จะสั่งการให้เชิญให้นักเรียนสอบผ่านทุกคน ไม่มีตก อ่างปรัชญาโน่นนี่ ครูก็พอใจ ไม่ต้องมาสอนซ่อมตอนปิดภาคเรียน ทาน เขตฯ ก็พอใจที่รายงานจำนวนนักเรียนในความรับผิดชอบว่าไม่มีใครไม่ผ่าน สอดคล้องกับ ผลการสอบ NT ที่มีข้อมูลว่าสอบผ่านเป็นจำนวนมาก (ขอเท็จจริงที่รู้มาคือ บางเขตฯ เอาข้อสอบ NT ให้โรงเรียนไปฝึกให้นักเรียนทำล่วงหน้า) การเสนอผลงานโดยวิธีการถ่ายคลิปรีดิโอการสอน นั้น มีใครที่ถ่ายทำครั้งเดียวผ่าน แสงมากไป แสงน้อยไป เสียงเบาไป ดังไป ก็ต้องทำใหม่จนนักเรียน สะอิดสะเอียน เพราะต้องเรียนซ้ำๆหลายชั่วโมงเนื้อหาเดียวกัน เนื้อหาวิชาอื่นๆก็ต้องทิ้งไปเพราะเรียนไม่ทัน

แนวคิดในเรื่องการจัดการศึกษายุคปัจจุบัน เป็นที่ถูกใจนักเรียนมาก เพราะเด็กๆ รู้อยู่แล้วว่า “เรียนหรือไม่เรียนก็ถูกเชิญให้ผ่าน แนนอน ” อยางนี้จะเรียนทำไม หนีเที่ยวสิครับ

ที่น่าแปลก และน่าโมโห คือ “เรื่องที่เราทั้งรู้ เห็นเด่นชัดว่าทำร้ายการจัดการศึกษา” คือการยึดยึดยึดโครงการต่างๆ ให้โรงเรียนทำ และติดตามขอทราบรายงานและเอกสารหลักฐานร่องรอย ไม่ว่าจะโรงเรียนสีต่างๆ โรงเรียนในฝัน โรงเรียนดีใกล้บ้านโรงเรียนสุจริต (แต่ทุจริตเชิงนโยบายเพราะเบียดเบียนเวลานักเรียน) ฯลฯ โครงการที่ทำให้ครูต้องทิ้งเด็ก ทิ้งห้องมาทำรายงาน

เห็นต้นเหตุของความล้มเหลวทางการศึกษาไทยหรือยังครับ

“การเปลี่ยนให้ศึกษาธิการจังหวัดมาบริหารจัดการศึกษา แทนเขตพื้นที่ การศึกษาจะดีขึ้นจริงหรือครับ”

“ดันที่กัน แต่ไปเกาที่คอก” แล้วจะหายคันหรือครับ

รัชชัยย์ ศรสุวรรณ

นายกสมาคมพิทักษ์สิทธิผู้บริหาร ครูและบุคลากรทางการศึกษา

1 ธันวาคม 2567

ข่าวที่เกี่ยวข้อง

เขตพท.การศึกษา vs ศึกษาธิการจังหวัด...จะไปทางไหน

https://www.matichon.co.th/columnists/news_4921366

